

ЛЮБОВТА е това, което НАИСТИНА има значение

През повече от 35-годишния си път като християнин преживях различни фази и се срещнах с различни групи. От православни до петдесятници, мога да кажа, че съм виждал почти всичко. Това, което наблюдавах недвусмислено, е, че много рядко някой би признал открито, че притежава само част от истината, а другите може би притежават друга част. Винаги е така, сякаш НИЕ имаме ЦЯЛАТА истина, а другите я имат само частично и само дотолкова, доколкото тя съвпада с нашата! Виждал съм и обсебване от теологични въпроси, до степен, че много групи стават враждебни към други християнски групи по тези въпроси. Но наистина, братя и сестри, след всички тези години мога да ви кажа, че тези неща не са от голямо значение и може би изобщо не са от значение в сравнение с това, което наистина има значение. **А това, което наистина има значение, е да се обичаме един друг.** Какъв е смисълът да имаш право в теологично отношение, но да нямаш любов? Какво значение има да „вярваш“ в Бога, но да отричаш любовта към ближните си? Както каза Яков:

Яков 2:19

„Ти вярваш, че Бог е един: добре правиш; и бесовете вярват, и треперят.“

Вярваш ли в Бога? И демоните вярват в Бога! Това не е това, което прави разликата! Това, което открих, че прави разликата, е ЛЮБОВТА. Да се обичаме един друг е сърцевината на християнството, неговата същност и идентичност. Ако премахнем любовта, остава само още една религия. Да, в тази религия вярваш в Бога и Исус, но ако това е всичко, тогава не се различаваме от демоните. Те също вярват!

Както ни казва апостол Йоан:

1 Йоан 3:14

„Ние знаем, че преминахме от смърт в живот, защото обичаме братята; който не обича брата си, пребъдва в смърт.“

Как да знам, че съм преминал от смърт в живот? Само защото някъде, някога, съм изповядал Исус като мой Господ? Или защото ходя на църква всяка неделя? Или защото спазвам всички пости, които ми предписва моята деноминация? Или защото говоря на езици? Не, нищо от тези неща. „**Ние знаем, че преминахме от смърт в живот, защото обичаме братята**“ ни казва апостол Йоан. Любовта към братята е истинският тест! Нищо друго! И Йоан продължава:

1 Йоан 3:15-18

„Всякой, който мрази брата си, е човекоубиец; и знаете, че никой човекоубиец няма вечен живот, който да пребъдва в него. Любовта познахме по това, че Той положи за нас душата Си: и ние сме длъжни да полагаме душите си за братята. А който има световните блага, пък като види брата си в немотия, затвори от него сърцето си, — как пребъдва в такъв Божиата любов? **Чеда мои, нека любим не с думи или с език, а с дела и истина!**“

Любовта е това, което има значение! Затова не трябва да се стремим да спечелим спор по теологични или други въпроси. Това, към което трябва да се стремим, е да обичаме. Защото дори и да съм прав в теологичното си виждане, но не обичам, аз съм нищо.

Нека видим какво казва пасажът от 1 Коринтяни 13, пасаж, който със сигурност познавате. Нека го разгледаме стих по стих и нека проникнем в смисъла му:

1 Коринтяни 13:1

„Да говоря всички езици човешки и дори ангелски, щом любов нямам, ще бъда мед, що звънти, или кимвал, що звека.“

Някои деноминации не вярват в говоренето на други езици. Други вярват. Те се сблъскват помежду си, предлагайки безброй аргументи за и против. Да кажем, че съм открил истината и че говоря на езици на хора и ангели. Да кажем, за да бъде по-ясно, че говоря на китайски, въпреки че никога не съм учил китайски. Ако нямам любов, какво от това? Аз съм нищо! Нула! За Бога съм като парче метал, което издава смущаващи шумове. Въпреки че извършвам чудо, говорейки на език, който никога не съм учил, аз съм голяма нула! Сега да погледнем от другата страна: всеки, който има дори и малко любов, е ПО-ДОБЪР от мен, който извърших такова чудо. Малкото дете, което сподели обяда си с друго дете, което нямаше обяд, е по-добро от мен!! Разбирате ли сега какво имам предвид, че важното е само да се обичаме един друг и че трябва да се стремим да превъзхождаме в тази любов по всеки възможен начин? Да преминем към стих 2:

1 Коринтяни 13:2

„Да имам пророчески дар и да зная всички тайни, да имам пълно знание за всички неща и такава силна вяра, че да мога и планини да преместя, — щом любов нямам, нищо не съм.“

Нека разгледаме този стих дума по дума, братя и сестри. Да речем, че извършвам чудеса. Имам такава вяра, че мога да говоря на планината и тя ще се премести! Освен това съм пророк, познавам всички тайни и имам пълно знание. Мога да ви разкажа за вашето минало и бъдеще, всичко разкрито от Бога! Е, ако нямам любов, аз съм НИЩО! Едно голямо нула! Аз съм най-малкият в Божието царство. Аз съм от онези, които ще дойдат последни, а не първи! Една жена, която е проявила състрадание към своя стар болен съсед и му е приготвила храна, е

безкрайно по-добра от мен, пророка, чудотвореца, преместващия планини! Тя ще бъде от първите в Царството, в което аз дори няма да вляза! Няма да вляза? Да, защото само изживяната любов и вяра спасяват, а не просто интелектуалната вяра, която имат и демоните! Но може да кажете: „Хайде, не преувеличавай. Всеки, който прави такива чудеса, със сигурност ще бъде в Царството Божие!“. Наистина ли? Нека Господ отговори на този въпрос:

Матей 7:21-23

„Не всеки, който Ми казва: Господи, Господи! ще влезе в царството небесно, а оня, който изпълнява волята на Моя Отец Небесен. **Мнозина ще Ми кажат в оня ден: Господи, Господи! не в Твое ли име пророкувахме? И не в Твое ли име бесове изгонвахме? И не в Твое ли име много чудеса правехме?** И тогава ще им кажа открито: никога не съм ви познавал; махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие.“

Чудеса, пророчества, говорене на езици и т.н. не са знаци, че сме преминали от смърт към живот. Знакът е да вършим волята на Бога, а основата на тази воля е да се обичаме един друг. Както каза Господ:

Матей 22:35-40

„И един от тях, законник, изкушавайки Го, попита и рече: Учителю, коя заповед е най-голяма в закона? А Иисус му отговори: възлюби Господа, Бога твоего, с всичкото си сърце, и с всичката си душа, и с всичкия си разум: тази е първа и най-голяма заповед; а втора, подобна ней, е: възлюби ближния си като себе си; на тия две заповеди се крепи целият закон и пророците.“

Както казва Павел в посланието си до галатяните:

Галатяни 5:13-14

„Към свобода сте призвани вие, братя; само че свободата ви да не служи като повод да угаждате на плътта, но с любов си услужвайте един другиму. Защото целият закон се изпълнява в една дума, именно във: възлюби ближния си като себе си.“

Любовта към Бога и към ближните е това, което наистина има значение. Ако я отнемем, не ни остава НИЩО! Но нека продължим с следващия стих от 1 Коринтяни 13:

1 Коринтяни 13:3

„И да раздам всичкия си имот, да предам и тялото си на изгаряне, — щом любов нямам, нищо ме не ползува.“

Очевидно тук се има предвид действия, извършени без любов и милост. Сега може да кажете: „Как мога да раздам всичко на бедните или да предам тялото си на изгаряне, без да имам любов?“ Е, това е възможно. Например, какво щеше да стане, ако бях дал тялото си да бъде изгоряно, знаейки, че ще бъде обявен за „светец“ и почитан от бъдещите поколения? Ако бях раздал имуществото си на бедните, знаейки, че те ще разпространят добрата новина за моите дела и ще бъдат почитан от всички? Или знаейки, че името ми ще бъде изписано на камък, за да го виждат поколенията и да почитат паметта ми и великите ми дела? Или ако просто направя това, за да го отметна от списъка си или мислейки, че по този начин си купувам Божията благосклонност? Нека добавим тук и други неща, които може да считаме за велики: нашите пости, даването на десетък, запомнянето на Библията или не знам какво друго. Нищо от това няма да ми помогне, ако мотивацията не е любов! Единствената мотивация зад всичко, което правя, трябва да бъде любовта. Ако не съм мотивиран от любов и само любов, тогава това, което правя, няма

никаква стойност. Нека не забравяме, че дори фарисеите даваха десятък и всъщност даваха десятък от всичко! Но те нямаха любов! Десятъкът нямаше никакъв ефект за тях, защото липсваше любовта. А когато липсва любовта, аз, независимо от моите чудеса, вяра, дарения и героични постъпки, съм нищо!

И ето какво е любовта:

1 Коринтяни 13:4-13

"Любовта е дълготърпелива, пълна с благод, любовта не завижда, любовта се не превъзнася, не се гордее, не безчинствува, не дири своето, не се сърди, зло не мисли, на неправда се не радва, а се радва на истина; всичко извинява, на всичко вярва, на всичко се надява, всичко претърпява. Любовта никога не отпада, а другите дарби, ако са пророчества, ще престанат, ако са езици, ще замлъкнат, ако са знание, ще изчезнат. Защото донякъде знаем и донякъде пророкуваме; но когато дойде съвършеното знание, тогава това „донякъде“ ще изчезне. Когато бях младенец, като младенец говорех, като младенец мислех и като младенец разсъждавах; а като станах мъж, оставих младенческото. Сега виждаме смътно като през огледало, а тогава — лице с лице; сега зная донейде, а тогава ще позная, както и бидох познат. **А сега остават тия три: вяра, надежда, любов; но по-голяма от тях е любовта.**"

Скъпи мои братя и сестри, най-голямото от всичко е ЛЮБОВТА. Няма християнство без любов. Ние сме преминали от смърт към живот, за да използваме израза на апостол Йоан, ако имаме любов, макар и да грешим теологически в много неща. Но ако не обичаме, все още пребъдваме в смъртта, дори и теологически да сме гении и да имаме всичко правилно. Дори ако имам всичко правилно доктринално, дори ако пророкувам и върша чудеса, дори ако дам тялото си да бъде изгоряно, ако нямам любов, аз съм едно голямо кръгло нула. Нека тази

истина проникне в нас, нека оставим настрана теологичните спорове и нека се стремим да се отличим в това, което наистина има значение: ЛЮБОВТА.